

OSMANLI CUMHURİYETİNDEN DEMOKRATİK CUMHURİYETE... NEREYE GELDİK, NEREYE GİDİYORUZ? CUMHURİYETİN DİYALEKTİĞİ!...

Münir Aktolga
Ekim, 2015

Önce size gene bir video izleteceğim!...

<https://facebook.com/zm.aktolga1>

Denebilir ki, e buradaki insanlar "cahil", Atatürk'ün kurduğu Devletin "Osmanlı Devleti" olduğunu, onun "Padişah" olduğunu falan söylüyorlar, daha doğru dürüst bir tarih bilgileri bile yok bunu bize niye izlettin!..

Benim göstermek istediğim de bu zaten!... Halkımızın neden hiç gazete, kitap okumadığını, neden "cahil" olduğunu, ama "cahil" kalırken bile bazı temel gerçekleri nasıl farkettiğini göstermek istedim!...

Bu ülkede son iki yüz yıldır "Batılılaşma" adı altında yukardan aşağıya doğru Devlet tarafından yönetilen bir kültür ihtilali süreci yaşanmış.

Tamam, bu aynı zamanda Batılı ülkelerin "Oryantalizm" adı altında kültür ihrac etme politikasıyla kolkola gelişmiştir (bize "emperyalizmi" sadece sermaye ihracıyla sınırlayarak yanlış öğretiler, halbuki işin özünde bu kültür ihracı olayı da yatıyordu...); ama eğer biz işin iç dinamiklere ilişkin yanını da- Devletin bu yola "modernleşerek" kendini kurtarmak için gönüllü olarak girdiği gerçeğini de- görmezden gelirsek olup bitenleri tam olarak kavrayamayız. Bu nedenle, eğer Osmanlı'dan bu yana son iki yüz yıla damgasını vuran süreci anlamak istiyorsak, bir yanda hep Devletin ve onun kendini kurtarmak için geliştirdiği ideolojik duruşların- varoluş biçimlerinin- diğer yanda ise, kendi kültürüne, geleneklerine, değerlerine bağlı kalan geniş halk kitlelerinin bir şekilde buna karşı tepkilerinin yer aldığını unutmamamız gerekir... Kabakçı Mustafa'dan Patrona Halil'e, 31 Mart Vaka'sına kadar bu hep böyle idi. Bu çelişki sonra Cumhuriyet döneminde de devam etti. Bunların günümüzdeki uzantılarını bugün hala değişik biçimlerde yaşamaya devam ediyoruz... Alın bir AK Parti olayını. Bir yanıla gelişen burjuva devrimi sürecinde önemli bir yere sahip olan, küreselleşme sürecine açık modern bir parti bu, ama aynı anda diğer yanıla sistemin içinde tarihsel olarak biriken reaksiyonları da barındıran, tarih boyunca yaşanan travmaların etki alanından bir türlü tam olarak çıkamayan, bu yüzden de bir o yana bir bu yana yalpalayan bir parti!...

Evet, insanlar -toplumsal örgütler de-kendi tarihlerini kendileri yapmaya çalışıyorlar, ama bunu ancak içinden çıkıp geldikleri sürecin kendilerine bıraktığı bilgi temeli mirasını esas alarak yapabiliyorlar... Her durumda, yaşanan maddi gerçeklik kendi bilincini-bilgi temelini oluşturdukça eskinin kendi üzerindeki vesayetinden ancak bu şekilde kurtulmuş oluyor... Bugün "vesayet" diyerek tanımlamaya çalıştığımız ama bir türlü etki alanından kurtulamadığımız ölü kuşaklardan kalan o habis ruhun özü budur!..

Cumhuriyetten sonra oluşturulan ve "Devlete uygun vatandaş yetiştirme" makinası olarak faaliyet gösteren "Milli Eğitim"

mekanizması ile insanlar adeta tornadan geçirilerek yeni tipten devşirmeler-beyinleri yeniden programlanmış biyolojik robotlar-yetiştirilmeye çalışılmıştır...

Bugün, ortaya çıkan bu yeni insan tiplerine "Beyaz Türkler" deniyor... Bunların tamamen kendine özgü bir tarih, toplum anlayışları var. Bunlara göre, II.Mahmut'la başlayan "Batılılaşma" süreci bir "burjuva devrimi" olayıdır!... Tanzimat, 1908 falan da hep bu sürecin unsurları. Ve sonunda da "Cumhuriyet Devrimi"yle" burjuva devrimi taçlanıyor, Osmanlı'dan farklı yeni bir Türkiye kurulmuş oluyor!... "Solcu"sunun da "sağcı"sının da "tarih" anlayışları bu!...

E, madalyonun bir tarafında bunlar yazılı olunca öteki tarafında da tam tersine bir potansiyelin biriktiğini düşünmek zor olmasa gerek!

Devlet ve "Beyazlar" "oku, oku da adam ol" dedikçe, Osmanlı'nın "Reaya"sı, Cumhuriyet'in "halkımız" dediğimiz köylüsü, Devlete karşı duyduğu reaksiyon hissiyle kendi kimliğini, kültürünü muhafaza edebilmek için tam tersini yapmıştır!.. İşte bizde geniş halk kesimlerinin gazete-kitap okumamasının nedeni budur!...

Bu böyledir ama, aynı "halkımız" öte yandan kendi çocuklarını okula göndermekten çekinmez! "Hiç olmazsa onlar Devlet katında bir yere sahip olurlar da bizim gibi sürünmezler" diye düşünür!... Eskiden Osmanlı Hristiyan çocuklarını toplayarak onları devşirme kullar yaparken onların anne-babaları da, bir yandan bağırarak taş basarlarken, diğer yandan da buna benzer şeyler hissederlerdi her halde!...

Türkiye'de olay budur, saptırılmış tarih ve sınıf bilincinin-Devlet anlayışının altında yatan gerçek budur (dikkat ediyorsanız Devlet kelimesini bile hep büyük harflerle yazıyorum; çünkü bizim Devlet başka bir Devlettir de ondan!...)

Tabi tarihe ve topluma böyle bakınca bu tarihi yapan Devletçi toplum mühendisleri "ilerici" (çünkü onlar "burjuva devrimi" yapmış oluyorlar) onların dışında kalan, okumaya yazmaya bile hevesi olmayan Osmanlı'nın Reayası-Cumhuriyet'in "Halkı" ise "gerici" olmuş oluyor!...

Bizim "solculuk" anlayışımız da bu tarih ve toplum anlayışı üzerine oturmuyor mu?... Bir yanda "ilerici" burjuva devrimcileri, bunların karşısında ise "gericiler"!... Bu durumda solcuların görevi tabii ki bu "burjuva devrimcilerinin" safında yer alarak devrimi daha da ileriye götürmek olacaktı!... "Ötekiler"- "Siyahlar" ülkeyi daha da geriye-Osmanlı'ya götürmeye çalıştıkları için, "halkın devrimci öncüleri" olarak "solcuların" görevi de daha önce ittihatçı-Kemalist anne babalarının, dedelerinin yaptıkları gibi, "halka rağmen halk için" diyerek mücadele bayrağını açmak, "uyuyan halkı uyandırarak" "onları örgütleyip devrim yapmak oluyordu"!..

Şu pozitivism o kadar ilginç bir dünya görüşü ki, amansız zihinsel bir illet-ideolojik bir virüs- mübarek, eğer için özünü kavramamışsan geliyor hiç farketmeden üzerine yapışıveriyor!... Hem Marksist, hem milliyetçi, ama hem de pozitivist bir toplum mühendisi olmak o kadar kolay, o kadar "mantıklı ve

rasyonel” ki, birisi tersine bir şey mi söyledi, hemen, “bunun neresi yanlış, gerisi karşı devrimcilerin saptırmasıdır” der çıkarsın işin içinden!...

Ben tarihe böyle, sadece “Beyazların” veya “Siyahların” penceresinden tek yanlı olarak bakmıyorum!

Öyle “Beyaz Türkler gibi, “Cumhuriyeti” Fransız İhtilali benzeri bir devrim-burjuva devrimi olayı olarak görmüyorum ben! Cumhuriyet, tarihsel devrim geleneğimize uygun bir şekilde yukardan aşağıya doğru, sistemin toplumsal DNA’ları falan değiştirilmeden-çünkü onu değiştirecek, onun yerine yeni bir üretim ilişkileri sistemini inşa edecek bir potansiyel yoktu o zaman- bir Osmanlı cumhuriyeti olarak kuruldu bizde... Ama buradan yola çıkarak sakın “niye kuruldu, keşke kurulmasaydı” falan diye düşündüğümü de sanmayın, iyi ki de kuruldu!... Neden “iyi ki” biliyor musunuz? O bir Osmanlı cumhuriyeti de olsa, yani Osmanlı Devleti’nin kılık değiştirmiş “modernleştirilmiş” bir versiyonu da olsa, onunla birlikte Osmanlı tarihinde ilk kez fetih, ganimet gelirine-diyalektiğine değil de üretime bağlı olarak, kendini üreterek varolmaya bağlı olarak bir varoluş anlayışı-diyalektiği gündeme geliyordu. Daha önce üretim sadece asker yetiştirmek için lojistik bir faaliyetken, Cumhuriyet’le birlikte ilk kez varolabilmek için üretmek gerektiği ortaya çıkıyordu...

Tekrar videoya dönersek, oradaki "cahil-Siyahların" (bu ülkenin “okumuşlarının”- “aydınlarının” tam tersine) hiç düşünmeden, Cumhuriyet’in Osmanlı’nın yeni varoluş şekli olduğunu ifade edebilmelerinin altında bizim bu ikili-düal tarih anlayışımız yatmaktadır. Düşünsenize, "okumuş-aydın" "Beyazlar" böyle bir "hata" yaparlar mı hiç!! Yapmazlar, çünkü onlar ancak kendilerine öğretileni bilirler ve tekrarlarlar; ve de “öğrendikleri” bilgiler onların varoluş koşullarını belirleyen bilgilerdir!...

Bu konuda daha önceki bir çalışmanın linkini veriyorum. Daha geniş açıklamalar orada bulunabilir... <http://www.aktolga.de/m39.pdf>

“Bu kadar uzun bir çalışmayı nasıl okuyayım vaktim yok” mu diyorsunuz, o zaman sizin için bir özet yapmaya çalışalım:

CUMHURİYETİMİZ NEDEN BİR “OSMANLI CUMHURİYETİ” OLARAK DOĞMUŞTUR?

Soruyorum ben şimdi size, daha başka ne olabilirdi ki? Adına “modern, çağdaş” falan diyerek, onu kuran kadroların “kapitalistleşme”, “modern” anlamda kapitalist bir cumhuriyet kurma niyetlerine falan bakarak o bir burjuva cumhuriyeti olabilir miydi?

Yeni eskinin içinde ortaya çıkar, gelişir ve onun yerini alır diyoruz. Antik Osmanlı sisteminin içinde bu türden bir burjuva yapıyı inşa edecek- yeni üretim ilişkilerini temsil eden- bir sınıf var mı idi? Evelallah Devlet-II.Mahmut’tan bu yana- hiçbir zaman böyle bir sınıfın ortaya çıkmasına mücadele etmemişti bizde. Gayrimüslim burjuvaların ise daha sonra nasıl köküne kibrit suyu ekildiğini biliyoruz!.

Peki, eğer o zaman böyle bir sınıf yoktuysa ortada kim kurdu bu yeni Devleti-Cumhuriyeti? Eski sistemden-Osmanlı’dan meşruiyet kaynağı olarak geriye bir tek halkın kalmış olduğunun farkına varan İttihatçı kalıntısı Jöntürk kadro değil mi? Bunlar, “halk adına davranıp”, onun meşruiyet hakkını-yetkisini kullanarak yukardan aşağıya doğru kurulmasına öncülük etmemiş midir bu

Cumhuriyet'in. Yani, kuruluş sürecinde insiyatif tamamen bunların- bu Devletçi kadronun elinde olmamış mıdır?... Halkı örgütleyen, işin içine sokan ve güden onlar olmamış mıdır hep? Zaten "halka rağmen halk için" olayının mantığı da bu değil midir? "Eski köye yeni imam" getirilerek "Cumhuriyet" gibi modern bir kavramla- biçimle dünyaya yeni, modern bir devlet kurulduğu imajı verilmiş, dünya kamuoyunun gözünde meşruiyet kazanılmaya da çalışılmıştır. Üstelik, dönemin siyasi konjonktürünün yardımıyla bunda muvaffak da olunmuştur (iyiki de olunmuştur...) Olay budur!...

Bütün bunlar bir mucize gibi görünüyor bazılarına!. Olayı bir avuç insanın "kahramanlığına" indirgeyerek adeta mistik bir hale sokuyorlar!. Şunu unutmayın ki, arkasında koskoca bir Osmanlı tarihi-onun Devlet geleneği vardı o "kahraman" "kurucu" kadronun!. Bizim Kemalist-Jöntürk deyip geçiverdiğimiz bu insanlar, o zaman Devlet'in-Osmanlı Devleti'nin ruhunu temsil ediyorlardı. Yani öyle, "solcu" jöntürklerin dediği gibi üç tane "asker-sivil aydın küçük burjuva" paşanın "kahramanlıklarıyla" kurulmuş basit bir yapı falan değildir bu Cumhuriyet!

CUMHURİYET'İN DİYALEKTİĞİ...

Evet, ilk bakışta değişiklik özde değil biçimdedir-şekildedir. Ama mekanik-pasif bir biçim-şekil değişikliği olayı da değildir bu. Osmanlı Devleti ve toplumu için bir tür "çağdaşlık" aşısıdır. Bir tür toplum mühendisliği olayıdır. Bu anlamda da tarihsel bir devrimdir. Dış dinamiğin zorlamasıyla "aktif bir karmaşık" haline gelen toplumda yavaş yavaş iç dinamiklerin de harekete geçmesinin yolu bu şekilde açılacaktır. Yani toplum, Cumhuriyet olayıyla birlikte tıkanan sürecin yolunu açacak yeni bir kulvara giriyordu adeta.

Klasik Osmanlı sistemi ile onun Cumhuriyet biçimi arasındaki fark:

Bu nokta çok önemli. Osmanlı toplumu özünde fetihçi bir toplumdur, üreten ve üreterek ayakta kalan bir toplum değildi demiştik. Fetihçilik bitince de, kendi kendisini yiyip tüketerek ayakta kalabilir hale gelmişti zaten. Cumhuriyet ise, onu kuranların da iradelerinden bağımsız olarak, üreterek varolabilme yoluna giriyordu. Yeni bir kulvar derken kastettiğim budur benim. Aslında bu süreç daha önce İttihatçılar döneminde başlamıştı. "Burjuva yetiştirme", "bir ulus yaratma" deniyordu bunun adına. Cumhuriyet, zorunlu olarak işte bu yolda devam etti. Artık tek çare vardı önünde: Kapitalist bir toplum haline gelmek!... Yani, Kendi diyalektik inkârını yaratarak-yaratırken varolmak! İşte yeni Türkiye'nin diyalektiği bu olmuştur.

Kemalist Cumhuriyet kendi diyalektik inkarcılarını yaratıyor!...

Kemalist Cumhuriyet, varolabilmek için, herşeye rağmen kendi diyalektik inkarcılarını yaratmak zorundaydı dedik. Ve o da bunu yaptı!... Kendi varoluşunun koşullarını yaratırken kendini üreterek yok edip yeniden yaratmak da diyebiliriz buna! İşte bugün olup bitenlerin anlamını burada aramak gerekir...

Burada, bu açıklamalarla, kuruluş dönemindeki Kuvayımillîye olayını-aşağıdan yukarıya oluşumları-Sistemin iç dinamiklerini- küçümsediğim sonucu çıkarılmamalıdır! Elbetteki Türkiye'nin dört bir yanında direniş grupları da vardı. Örneğin, bir Yeşil Ordu olayı, ya da diğer "çeteler"-gerilla grupları vb... Ama bunlar hiç bir zaman mahalli

direnış grupları olmanın ötesine geçemediler-geçmelerine de imkan verilmedi zaten! Onların-sistemin iç dinamiklerinin- başına gelen pişmiş tavuğun başına gelmemiştir bu ülkenin tarihinde! Çünkü onlar bu kez de her aşamada Devletin bu yeni sahipleriyle boğuşmak zorunda kalacaklardı! Ne de olsa II.Mahmut' un torunlarıydı bunlar da!..

Burada altını çizmemiz gereken bir nokta daha var:

Hani ben böyle, “bu niteliksel olarak yeni bir Devlet falan değildir, Osmanlının küllerinden doğma bir Osmanlı Cumhuriyetidir” diyorum ya, bazıları buradan hemen “Cumhuriyet düşmanlığı” sonucunu çıkarıyorlar!.. Kesinlikle hayır, bu sadece bir tesbittir. Böyle bir tesbitten “düşmanlık” sonucunu çıkaranlar onu-Cumhuriyet’i bize bir toplumsal devrim-bir burjuva devrimi-olarak yutturmak isteyenlerdir. Yalanlarının ortaya çıkmasından korktukları için söylüyorlar bunu. Çünkü, eğer Cumhuriyet bir toplumsal devrim olayı değilse, o, benim söylediğim gibi bir Osmanlı cumhuriyetiye, o zaman Cumhuriyet’in egemenlerinin-Cumhuriyet elitinin-Devlet Sınıfının maskesi de düşmüş oluyor bu durumda. Çünkü bunlar, “solcu” aydınların da yardımıyla, kendilerini şimdiye kadar hep, ya “küçük burjuva devrimcileri”, ya da, modern-kapitalist bir devletin “bürokratları” falan olarak kamufle ettiler! Yani, sanki ortada bir devrim-burjuva devrimi olayı varmış da, bunlar da bu devrimi başarıya ulaştıran devrimci burjuvazinin temsilcileriymiş gibi davrandılar! Bu maskenin düşmesinden korkuyorlar şimdi!. Olay budur.

Ben diyorum ki: Kemalistler Osmanlı'nın Jöntürkleridir. Önce İttihatçılar çıkmıştır sahneye, sonra da, konjonktüre uygun olarak aynı ekolün-kadronun uzantısı olan Kemalistler..Yani, bunlar sapına kadar Osmanlıdır. Osmanlının “batılılaşma” sürecinin ürünü olan, pozitivist-toplum mühendisleridir. Osmanlının “tarihsel devrim geleneğinin” üzerine inşa edilmiş yeni tipte bir tür ideolojik devrimciliğidir bunların devrimciliği. Aslında, aynı türden “devrimciler” bugün de egemen halâ Türkiye'nin entellektüel hayatına! ”Solculuk” denilen şey nedir ki bugün Türkiye’de? Aynı akımın “modern”-“çağdaş” uzantıları değil midir bunlar da? “Devrim yaparak” “kurtarmaya” çalıştıkları şey de özünde gene o kadim Devletçiliğimiz değil midir?...

“Ya bunların kendi aralarındaki çelişkiler, bak Kemalistler İttihatçıları ipe bile çekmişler” mi diyorsunuz! Ben size başka bir soru sorayım: Bugün birbirinin düşmanı olan bir sürü “sol” grup var ortada değil mi, haydi açıklayın bakayım bana bunların aralarındaki “çelişkileri”! Yeri gelince bunlar da öldürüyorlar birbirlerini öyle değil mi! Bunlar, toplum mühendislerinin kendi aralarındaki çelişkilerdir! “Öyle değil de böyle devrim yapacağız” tartışmalarıdır aralarındaki tartışmalar da!

KENDİ KARŞITINI YARATARAK VAROLMAK...

Şimdi, bu çalışmanın belki de en önemli kısmına geldik! Beni, ta o ilk başlarda, 1973 Martında bu çalışmaya yönelten, “o anlaşılmaz diyalektiğin” açıklanmasına geldik! **Nasıl olmuştur da, yukardan aşağıya o yeni Devletleşme süreci, kendi inkârı olan bir Anadolu sivil toplum potansiyelini yaratabilmiştir? Ucu, bugüne kadar uzanan bu diyalektik nasıl bir diyalektiktir?**

Olayı çözdükten sonra, tabi herşey çok basit görünüyor! Ama o “çok basit” olanın anlaşılabilmesi için yıllar geçti! Cevap şöyle:

Ortaçağ Avrupasında feodaller kent toplumu olarak sivil toplumu nasıl yarattılarsa, bizim Batıcı-Kemalist Devlet sınıflarımız da, Anadolu sivil toplumunu gene aynı şekilde, aynı diyalektiğe tabi olarak yaratmışlardır! “Devleti kurtarmak” güdüsü kaçınılmaz olarak onları bu türden bir yola sokmuştur!

Örneğin, Ortaçağ’da bir kentin kurulması olayını ele alalım. Bir feodal bey neden kent kurucu oluyordu? Feodalizmle, kapitalizmin ana rahmi kent arasındaki ilişki ne idi? Feodal bey, bir kenti kurarken kendi ipini çektiğinin farkında değil miydi? Ya da, kenti kurarken, intihar etmek için, kendini yok etmek için mi yapıyordu bunu? Tabii ki hayır! O an onun tek düşündüğü kendi çıkarı idi. Kent kurulacak, ticaret gelişecek, o da bundan yararlanacaktı. Pazardan vergi alacak, kendi tüketim ihtiyaçlarını daha kolay temin edecekti vs. Bir de tabi, sistemin kendi içindeki çelişkiler açısından, köylülerin- serflerin, yani kendi karşıtlarının dışında, onlara karşı kendisini güçlendirecek, onlara bağımlı olmaktan kurtaracak, altın yumurtlayan bir tavuk gibi sırf kendisine tabi bir alternatif, bir çıkış yolu olarak görüyordu onu-kent’i-. İşte, kendi “inkârını” yaratma olayı budur.

Başka bir örnek verelim. Burjuvaziye ele alalım. Bugün burjuvalar “araştırma-geliştirme” çalışmalarına milyarlarca dolar yatırıyorlar. Neden? Yeni bilgilerin üretilmesine yol açarak, bu bilgileri kullanıp, rekabette üstte kalabilmek, daha çok kâr elde edebilmek için değil mi? Ama her yeni bilgi, pratikte, üretici güçlerin biraz daha gelişmesine yol açıyor. Ve giderekten o hale geliyor ki, kapitalistler, daha çok kâr elde edebilmek için, işçilerin yerine mümkün olduğu kadar makineleri, robotları kullanmaya başlıyorlar. Başlangıçta müthiş birşey bu tabi! Ne grev var, ne hasta olmak! Her bir robot altın yumurtlayan bir tavuk onlar için! Ama bir düşününüz şöyle, nereye gidiyor bu işin sonu diye! İlerde, işçilerin yerini büyük ölçüde robotlar aldığı zaman nasıl kâr elde edecek kapitalist! Kâr olayı, işçinin sırtından kazanılan artı değerle ilgili birşey değil mi, işçinin yerini robot alınca kâr da ortadan kalkar! Kâr olmayınca da kapitalist olmaz! Kapitalizm kendi inkârını işte böyle yaratıyor. Modern komünal topluma giden yol böyle inşa ediliyor!...

Anadolu burjuvazisinin doğuş diyalektiği...

Tekrar Osmanlının ve Cumhuriyet Türkiyesinin „Batılılaşma“ sürecine dönersek, evet, nasıl olmuştur da bu süreç zamanla kendi diyalektik inkarı olarak bir Anadolu kapitalizminin ortaya çıkmasına neden olmuştur?

Burada birbiriyle içiçe, birbirini tamamlayan iki süreçle karşılaşırız. Bunlardan birincisi açıktır. Batı kültürüne göre yeni insan tipleri ve yeni bir toplum yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu demektir ki, yeni insan tipleriyle yeni bir yaşam biçimi topluma egemen kılınacaktır. Bu amaçla sistemin içinde Batı’dakilere benzer kurumların oluşturulmasına çalışılır. Meşrutiyetin ilanı, Tanzimat Fermanı, Parlatmentonun oluşması, bankaların kuruluşu, Batı’dakilere benzer yeni yasaların çıkarılması vs. bütün bunlar hep tepedeki batıcı bürokratların „yeni bir sistem yaratabilmek“ için başvurdukları etkinliklerdir. Şerif Mardin hocayı dinleyelim:

“Bunlar, sivil kurumların Türkiye’de bulunmadığının ve bunun da kendilerini, fikirlerini tatbik imkanı az olan sosyolojik bir yapı ile karşı karşıya bıraktığının farkındaydılar. Bundan dolayı gerek ittihatçılar, gerek Kemalistler bu ara’yı temsil edecek kurumları (bankalar vs.), sınıfları (ticari ve endüstri burjuvazisi) ve yasaları (Cumhuriyetin Medeni Kanunu ve Ticaret Yasaları) temellendirmeye çalıştılar. İlginç olan ve kurumsal sosyolojinin üzerinde durması gereken gelişme, “sivil toplum” kurucusu olarak tanımlayabileceğimiz bu yeni yapıların, uzun vadede Kemalistler tarafından değil, fakat dindar Müslümanlar tarafından zaptedilmiş olduklarıdır”.

Yani, Şerif Mardin diyor ki; batıcı Devlet Sınıfı kendine bir kitle temeli yaratarak kendi dünya görüşüne göre yeni bir toplum inşaa edebilmek için (kendisine bağlı, batıcı-Devletçi bir kapitalist toplum yaratabilmek için) Batı’da kapitalist sistem içinde varolan kurum ve kuralları yukardan aşağıya doğru Türkiye Toplumunu içinde oluşturmaya çalışır. Bunu yaparken onun amacı “cahil” geleneksel İslamcı Reaya’yı-muhalefeti eriterek yok etmek, insanları bu yeni kurum ve kuralların-ilişkilerin içinde kendi dünya görüşüne göre yeniden şekillendirmektir (Osmanlı bu işleme “**devşirmecilik**” diyordu). Örneğin bankacılık sistemini ele alalım: Bankayı kurdun, bu kolay. Başına da kendi görüşüne uygun Devletçi bir müdür, personel vs. atadın. Bu da kolay! Peki kime hizmet verecekti bu banka? Senin o “cahil”-geleneksel İslamcı insanlarına değil mi? Köylü Mehmet ağaya krediyi verdin, işleri iyi gitti. Seneye daha büyük bir kredi... gübreydi, yeni makinalardı derken al sana işte bir Anadolu kapitalisti! Aynı süreç ticaret ve sanayi kapitalizminin gelişimi açısından da geçerlidir. „Kapitalistleşmek“, „kapitalist yaratmak“ mı diyordun (sen sadece Koçlar falan gibi sisteme sadık kapitalistler mi istiyordun), al sana işte kapitalist! Hem de aslan gibi, dini bütün, yerli mi yerli bir Anadolu kapitalisti! Böyle gelinir 1950 lere. DP bu sürecin ürünü olur...

Ama durun bakalım bitmedi, süreç daha yeni başlıyordu!...

Açın 1789 Fransız Devrimi tarihini okuyun. Biz şimdi 1789 deyince öyle hemen bir hamlede işin bittiğini, burjuvazinin eski sistemi yok ederek „yeniyi“-kendi düzenini-birden kuruverdiğini falan düşünüyoruz! Olur mu hiç, daha sonra neler oluyor! „Eski“, hiç bir zaman öyle kolayca pes ederek yerini yeniye bırakmak istemiyor. Bir müddet daha alt alta üst üste bir süreç yaşanıyor...

Bizde de öyle olmuyor mu? 27 Mayıs, Devletin yeni yetme Anadolu burjuvalarına cevabı oluyor!... Derken, 12 Mart ve 12 Eylül. Bütün bunların altında yatan hep aynı diyalektik. Bir yanda Devlet-Osmanlı artığı eski Devlet- ve Devletçi düzen, diğer yanda ise, aşağıdan yukarıya doğru gelişen Anadolu kapitalizminin güçleri...

Derken Özal çıkıyor tarih sahnesine. Hep denir ki, „Özal bir koalisyonu temsil ediyordu“. Kimdi peki o „koalisyonun“ ortakları? Eskinin Devletçi-büyük burjuvalarıyla yeni yetme Anadolu burjuvaları değil miydi?...

Özal’la birlikte dışa açılmaya başlayan sistem, eski içe kapalı Devletçi yapının çerçevesini zorlayarak koalisyon ortaklarına sınırsız gelişme olanağını sunuyordu. Yani artık sırtını Devlete dayayarak içe kapalı Türkiye’nin sınırlı potansiyelini paylaşmak için kendi aralarında birbirlerini yeme kavgası vermek zorunda değildi burjuva kanatlar!... Ürettiğin malı satmak mı istiyordun, al çantanı eline, açıl dünyaya, bul müşterini malını sat ve kazan... Küreselleşme süreciyle birlikte açılan yeni bir yoldu bu, yeni bir paradigmaydı ve sistem de bu yolda ilerlemeye başladı... Bu

konuda daha önceki bir çalışmada şöyle diyorduk:

<http://www.marmarayerelhaber.com/Munir-AKTOLGA/22063-Su-kuresel-sermaye-milli-sermaye-konusu>

Gele gele geldik bugüne, AK parti'ye ve onun „kutsal“ hale getirilen lideri Erdoğan olayına. Neden „Devrimin ikinci aşaması“?

İşte AK Parti ve Erdoğan olayı da bu süreç içinde bir konağı temsil ediyor.

<http://www.marmarayerelhaber.com/Munir-AKTOLGA/32716-Yasanilmaya-baslanan-surec-devrimin-ikinci-asamasina-iliskindir> ... Bu konuda daha önce birçok makale kaleme aldım. Bunların hepsi yukarıdaki sitede mevcut. Bu nedenle burada işin

ayrıntlarına girmiyorum. Şu an söz konusu olan büyük tablo içinde bulunduğumuz yer ve bunun „demokratik cumhuriyete“ geçişle olan ilişkisi...

Yeni, eskinin içinde ortaya çıkıyor, gıdasını ondan alıp, onun potansiyelleriyle beslenip gelişerek daha sonra onun yerini alıyor demiştik...

Bu o kadar önemli bir ifade ki, bence özellikle „solcuların“ bu cümleyi çerçeveleterek duvarlarına asmaları gerekiyor! Her türlü pozitivizme karşı bir numaralı ilaç bu!...

Yani, DEVRİM denilen olay, eskiden beri varolan sistemin içinde ezilenlerin, sömürülenlerin egemen sınıfa karşı duydukları nefreti, öfkeyi kusarak isyan edip onu devirerek iktidarı ele almaları, ve sonra da kendi düzenlerini kurmaları olayı değildir!... İşte bütün o eski „solcu“ ve de Marksist-Leninist devrim anlayışlarının zayıf noktası burasıdır... Benim, Marksizm işçi sınıfının delikanlılık döneminin ideolojisidir derken anlatmak istediğim şeyin özü budur.

<http://www.aktolga.de/m23.pdf> Kapitalist sistemin içinde ezilen, sömürülen sınıf olan işçi sınıfı „bilinçlenip“ örgütlenerek sömürüye karşı başkaldırıyor, burjuvaziye devirerek kendi iktidarını-sosyalizmi-kuruyor!... Ya da, gene aynı devrim anlayışıyla, eski Türkiye'nin ezilenleri-„Siyahları“ Devlet sınıfının-„Beyazların“ iktidarını devirerek yönetimi ele alınca burjuva devrimi öyle bir çırpıda tamamlanmış oluyor!... Yok böyle şey!...

<http://www.marmarayerelhaber.com/Munir-AKTOLGA/35524-Devrimin-ikinci-asamasina-giden-yol-tarihsel-uzlasmadan-geciyor>

Ezilenler, sömürülenler, yani sistemin içinde „karşıt“ kutbu temsil edenler, anne-baba-çocuk diyalektiğinde kendi içinde çocuğa hamile kalarak daha sonra da onu doğuran anneyi temsil ederler. Yani, yeni olan anne deği, o çocuktur!... Bu durumda, erkek egemen bir toplumda kadının erkek iktidarını devirerek kendi egemenliğini kurmasını devrim olarak anlamak nasıl bir devrim anlayışıdır ki!!... İşte, işçi sınıfı da aynı şekilde, kapitalizmin içindeki bir sınıf olarak tıpkı çocuğu doğuran anneye benzer. **Bu nedenle devrim, işçi sınıfının ayaklanarak iktidarı ele alması, burjuvaziye yok ederek kendi düzenini-sosyalizmi-kurması olayı değildir! Devrim, kapitalizmin içinde gelişen üretici güçlerin mevcut üretim ilişkileri kabına sığamaz hale gelince modern sınıfsız bir topluma ilişkin yeni tipten üretim ilişkileriyle birlikte yeni bir toplumun doğuşu olayıdır.**

Ya peki o, devrimin iki aşamalı olması olayı, onu nasıl açıklayacağız? Yani, önce işçi sınıfının iktidarı ele alarak kendi sistemini kurmasını (birinci aşama olarak „sosyalizm“), sonra da, bu sosyalist sistem içinde gelişen üretici güçlerin ikinci aşama olarak „komünist toplumu“ yaratması olayını... bunun neresi yanlış? Denilebilir ki (yukardaki makalede) sen kendin „devrimin ikinci aşamasından“ bahsediyorsun da, burada neden böyle bir şey söz konusu olamıyor?...

Devrimin iki aşamalı olması sorunu?...

Ben size başka bir soru sorayım: Sosyalist sistem neden yıkıldı? Madem ki sosyalizmden amaç, kapitalizmin içinde artık gelişemez hale gelen üretici güçleri geliştirmekti ve sonra da buradan „ikinci aşamaya“ geçilecekti, bu neden mümkün olmadı?... Ama siz de bana diyorsunuz ki, orada mümkün olmayan devrimin bu iki aşamalı olması olayı bugün Türkiye söz konusu olunca nasıl mümkün hale geliyor?...

Bakın, Marksist devrim anlayışının özü „sosyalizmi yaratan üretici güçlerin ve üretim ilişkileri sisteminin kapitalizmin içinde gelişemeyeceği“ anlayışına dayanır. Çünkü, kapitalizm üretim araçlarının özel mülkiyetine dayanırken, sosyalist sistem üretim araçlarının mülkiyetinin toplumsal hale geldiği bir sistemdir (sosyalizmin tanımı böyle). Bu nedenle, önce iktidar alınmalıdır ki, daha sonra üretici güçler gelişerek sosyalist toplumu ve üretim ilişkilerini inşa edilebilsinler. Yani bu durumda „yeni“ olan (sosyalizm) „eskinin“ (kapitalizm) içinde gelişerek doğmuyor!... Devrim, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi olarak tanımlanınca, bu durumda iş toplum mühendisi profesyonel devrimcilere (toplumsal doğum uzmanlarına) kalıyor!... Daha başka bir deyişle denilmek isteniyor ki, bu durumda geçerli olan **POZİTİVİZMDİR, pozitivist dünya görüşüdür!... Anladınız mı!!... İşte sosyalist sistemin yıkılmasının nedeni budur!...**

Bugün Türkiye’de gelişmekte olan burjuva devriminin „ikinci aşamasından“ bahsetmemiz ise tamamen başka bir olaydır. Burada tam tersine, daha da ileriye gidebilmek için üretici güçlerin varolan sistemin içindeki gelişme seviyesine uygun bir bilincin, buna bağlı bir dünya görüşünün-ve örgütlenmenin öne çıkması gerektiği ortaya konuluyor... Yani, kapitalizmin-üretici güçlerin-gelişme düzeyinin bugün Türkiye’de şu ankinden daha ileri bir üst yapının oluşumunu gerekli kıldığından bahsediliyor... Çünkü, maddi gerçekliğin oluşumuyla onun bilincinin ortaya çıkışı olayı arasında önce gelen daima birincisidir... Önce maddi süreç yaşanılarak yaratılıyor, sonra da onun bilincine varılıyor... Türkiye şimdi tam bu noktada. Türkiye kapitalizmi-sistem şu an kendi gelişme düzeyine uygun demokratik bir cumhuriyete geçişin sancılarını yaşıyor...

Türkiye’de kapitalizmin gelişme süreci yukardan aşağıya ve aşağıdan yukarıya doğru birbirini tamamlayan-fakat birbirine zıt iki kanaldan gerçekleşmiştir... Şimdi olması gereken, küreselleşme paradigması içinde bu iki kanalın birleşerek tek bir süreç haline gelebilmesidir... Çünkü ancak burjuvazinin ve işçi sınıfının birliği sağlanarak eskinin içinden doğup gelen yeni sistem kendi ayakları üzerinde yürür hale gelebilir... „Beyazların“ Kemalist Cumhuriyeti kendi karşıtı-reaksiyon- olarak „Siyahların“ Cumhuriyetini yarattı. Şimdi olması gereken, „Beyaz“-„Siyah“ etkileşimiyle ortaya çıkacak **MELEZ-DEMOKRATİK BİR CUMHURİYETTİR!... Devrimin ikinci aşamasının hedefi budur...**

